

ZLATNI REZ

Zbornik aforizama
Udruge hrvatskih aforista i humorista

Nakladnik

Udruga hrvatskih aforista i humorista
<https://uhah.hr>

Copyright © UHAH i autori

Za nakladnika

Zlatko Garvanović, predsjednik
zlatko.garvanovic@gmail.com

Uredništvo

Josip Balaško, Dragutin Lončar,
Tomislav Supek, Miroslav Vukmanić,
Mladen Vuković

Lektorice

Zrinka Martinić, Branka Vukmanić

Karikatura

Ismet Ico Voljevica

Tisak i uvez

Studio Moderna, Zagreb

ZLATNI REZ

*Zbornik aforizama
Udruge hrvatskih aforista i humorista*

Zagreb, 2018.

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 001013305

www.nsk.hr

ISBN 978-953-48353-0-2

Zlatni rez

Osnivačka skupština Udruge hrvatskih aforista i humorista (UHAH) održana je krajem 2017. godine. Odmah po osnivanju Udruge, predložio sam izdavanje Zbornika aforizama svih osnivača-članova i dužnosnika Udruge. Obećao sam i da ću za ovu prvu tiskovinu naše Udruge na- stojati pronaći sponzore. Svi su to prihvatili i podržali! Predložili smo i uredništvo: Josip Balaško, Dragutin Lončar, Tomislav Supek, Miroslav Vukmanić i Mladen Vuković. Josip Balaško se dragovoljno prihvatio zahtjevnog posla da od nekoliko tisuća aforizama dvadeset i četvero članova Udruge pripremi širi izbor za svakog autora. Građu mu je osigurao Miroslav Vukmanić iz svoje bogate zbirke knjiga aforizama. Sve što je učinjeno pomoglo je Uredništvu da smanji izbor na aforizme predstavljene u ovoj knjizi naslova *Zlatni rez*.

Pri odabiru aforizama rukovodili smo se pravilom da aforizmi vrijede ako na originalan način humoristički spajaju misao i estetsko, ljepotu stila i višeslojno značenje u paradoksu, metafori i razvedenosti asocijacija. Dinamički potencijal aforizma jest motiviranje čitatelja na kritički odnos prema postojećim devijacijama kod pojedinaca ili u društvu, a aforizam ih oblači u književno i humorističko odijelo. Da, on to može jer, prema Martinu Kesselu: "Pravi aforizam je svemir u kaplji vode." Svi radovi u ovoj knjizi prošli su gust filter i objavljeno je samo ono krupno. Neka sami aforizmi govore o svojim autorima.

Ako se čitajući ove aforizme razvedrite i ako vas oni potaknu na razmišljanje, bit će nam drago. To bi značilo da smo vas uspjeli barem malo usrećiti, jer sreća se mjeri ljudskim osmijesima.

Ovaj zbornik nije vaga za mjerenje kvalitete i snage autora, nego pokazatelj koji olakšava upoznavanje sa suvremenom hrvatskom aforistikom.

Nadam se da će nakon čitanja *Zlatnog reza* svaki istinski ljubitelj humora i aforistike moći zaključiti kako je u Hrvatskoj ta kratka forma “u punoj formi”, kako je i predstavljeno u ovom zborniku s više od sedam stotina aktualnih aforizama.

* * *

Riječ-dvije o sponzorima koji su omogućili tiskanje *Zlatnog reza*. Da su aforizmi koje smo vam podastrli izvorni i dobre kakvoće, osigurala je “Nova Forma”; da su zdravi i jaki, potvrdila je ugledna poliklinika; da sve bude *lege artis*, bila je briga notara; a da imaju dug i nasmijan život, pobrinula se Anti ageing klinika Lidije Volovec iz Brežica.

Tomislav Supek

Ivo Mijo Andrić

(Čanići kod Tuzle, 1948.) Piše poeziju, prozu, drame, eseje, aforizme, epigrame, ogleda i književne prikaze. Objavio više od četrdeset knjiga. Izbor aforizama je iz knjiga *Otvori se, zemljo* (Zagreb, 2010.) i *Aforizmi u kori* (Zagreb, 2014.). Živi u Zagrebu.

Nije problem što su vaša obećanja pala u vodu.
Problem je što su potonula.

Napravili smo grešku u koracima, a da se pritom
nismo pomaknuli s mjesta.

Ako je problem u meni, smatrajte ga neriješenim.

Progledam tek kad mi se smrači pred očima.

Naši su resursi toliko bogati da nam se svaki rad čini suvišnim.

Ipak smo mi prvi osvojili posljednje mjesto na ljestvici.

Cilj opravdava sredstvo samo onda kada sredstvo opravda cilj.

Prijateljstva su kao novac. Teško se stječu, a vrlo lako troše.

Dobri političari imaju politiku u malom prstu. A loši – u srednjem.

Nakon što smo stekli samostalnost, imamo se pravo prodati kome hoćemo.

Bogatima je duša u paklu. A siromašnima u —
nosu.

Moderno smo kapitalističko društvo. Robova imamo za izvoz. A robovlasnike i dalje uvozimo.

Samo budni sanjaju ružne snove.

Voljeli smo se iz računa sve dok se... nismo pre-
računali.

Pucanj u prazno najdalje se čuje.

Radimo sve na svoju ruku. Zato su nam ruke
uvijek vezane.

Sloboda nije za one koji je ne znaju iskoristiti.

Svima koji su ispred nas dajemo na znanje – da nas više neće preći.

Više volim da mi sole pamet, nego da mi stavljaju sol na ranu.

Bolje je izgubiti rat, nego mir.

Pomirili smo se sa sudbinom. Ona ionako više nije u našim rukama.

Po posljednjoj modi nose se samo oni koji nose – crninu.

Na repu sam događaja. Zato mi sve smrdi.

Nismo više na niskim granama. Pali smo!

Konačno sam shvatio da moja slamka spasa još nije požnjevena.

Organiziranost našega društva stalno se povećava. Zahvaljujući porastu organiziranog kriminala.

-
Mi smo vrijedan narod. Socijalizam smo gradili pola stoljeća, a srušili smo ga za nekoliko mjeseci.

Nekada smo bili bogati sirovinama. Sada su *sirovine* bogate.

Nekima je svejedno. A nekima – sve drugo.

Prije nego što skoče, nekima treba reći – Stop!

Pošto Bog sve vidi, kod nas se krade javno.

Da bi se otvorilo više radnih mjesta, neke bi trebalo pod hitno zatvoriti.

Tko živi za svoj račun, uvijek živi – na tuđi račun.

Zadah bivše države još se osjeća, jer se raspala prije nego su je pokopali.

Lupao je na pogrešna vrata, sve dok nije – prolupao.

Kod nas su najdublje zabrazdili oni koji nikada nisu orali.

Ako je istina u vinu, mi smo svoju istinu već odavno – popili.

U šumi propisa najbolje se snalaze – zvijeri.

Slijedili smo ih utabanim stazama. Nismo ni znali da su oni tapkali u mjestu.

Bio je obična nula. Sve dok mu nisu upisali jedinicu.

Od svih satova najradije bih zaustavio... biološki sat.

Nema te države koju Hrvati neće zadužiti.

Kad bih mogao birati kako ću umrijeti, najradije bih umro od smijeha.

Josip Balaško

(Zagreb, 1941.) Pisac za djecu i mlade, aforist i satiričar. Objavio pet knjiga aforizama. Izbor je iz knjige *Gordijske čvoruge* (Zagreb, 2015.). Živi u Zagrebu.

Ako si nekome stalno na jeziku, možeš očekivati da ćeš biti ispljunut.

Tek kad su mu rekli: “Nosi se!” spoznao je koliko je težak.

Čovjek koji često pokazuje *šipak*, dobit će odgovarajuće mjesto – u trnju.

Kad bi rodilište izdavalo jamstvene listove, barem bi svi ljudi imali pravo na popravak.

Mnogi se ljudi ne bi osramotili da su i strani jezik držali za zubima.

Od političkog genija do političkog ludaka samo je jedan korak; a između su rešetke.

Političari sve više cijene siromaštvo, jer postaje dvotrećinska većina.

Najlošija vlada je ona koja priprema najviše besplatnih obroka.

Kad vlada ode predaleko, došla je do kraja.

Čovjeku koji govori istinu vjeruju i kad slaže.

Tko krade Bogu dane, primoran je – krasti.

Da izidu iz labirinta vlastitog mozga, nekim je ljudima potreban čitav život.

I čelična ruka s vremenom postaje zakon – postaje hrđa.

Kad izborni listići prevagnu na istu hrpu, nastaje novi deponij smeća.

Da biste doktorirali laž, uvjet je da budete profesor istine.

Kad čovjek bježi od istine, lako mu je podmetnuti nogu.

Ako stavljaš život na kocku, može te pogoditi kugla.

Svi koji u povijest uđu na mala vrata, bit će izbačeni na mjestu gdje je najtvrdi zid.

Do sreće nije daleko, ali je na tom putu previše nesreća.

Najplemenitije pobjede su one u kojima nema poraženih.

Hladni rat je uzavreli mir.

Za mnoge je ljude život kad ih puste da u miru umru.

Dva vjenčana prstena, to je već lanac.

Na prazne bačve baruta pristaju zlatni obruči.

Umjetnik je tko preživi od svojih djela, a ne onaj koga djela nadžive.

Neki umjetnici postaju besmrtni zato što nisu živjeli u našem svijetu.

Grade se mostovi prema susjednim zemljama, a u zemlji – premosnice.

Ako predvodnik stada dugo luta, pratnji stignu narasti rogovi.

Šahovnica na hrvatskom grbu ima samo pet redova. Nedovoljno za pijune koji se tek na osmom redu promiču u figure.

Kad bi civili nosili svoje vojne činove, u istoj bi državi bilo nekoliko suprotstavljenih vojski.

Smrtne neprijatelje treba kazniti besmrtnošću.

Tko u vinu traži istinu, doznat će je kad se otriježni.

Poderane hlače na koljenima nose oni koji nisu klečali na pravom mjestu.

Demokracija će položiti ispit čim policajci postanu rekreativci.

Svetislav Biljanović

(Drvar, 1936.) Piše basne, epigrame, aforizme... Izbor iz zbirke pripremljene za objavu prve knjige aforizama. Živi u Zagrebu.

I u znaku jednakosti je jedna crtica iznad druge.

Najviše se buke stvara kad pucaju kruti stavovi.

Najdulje traju privremena rješenja.

Što je više moćnih, to je više bespomoćnih.

Najveća je vrlina imati što manje mana.

Onima koji znaju klimati glavom, glava nije u opasnosti.

Tanke misli traže potporu u bombastičnim riječima.

Škola života najskuplje se plaća.

Pouku izvlači onaj tko je izvukao deblji kraj.

I kod ljudi mamac određuje pravac.

Budite rječiti djelom.

Oni koji stalno sanjaju, nemaju vremena ostvariti svoje snove.

Spavajte mirno ako je savjest vaših susjeda čista.

Samo se jasna misao može kratko reći.

Što znanost više napreduje, neznanje je raznovrsnije.

Od tolikih ljudi ne vidi se mali čovjek.

Kuna je sve brža. Sve ju je teže uloviti.

Cijeloga života očekivao je velike stvari, a dočekao je malu mirovinu.

Čovjek je čudan stvor. Neke stvari želi zaboraviti, a nastoji se sjetiti onog što je zaboravio.

Dok jedni izvlače pouku, drugi se poučno izvlače.

Novopečeni tajkuni su još sirovi.

Vlast se trudi da istinom ne uznemirava pučanstvo.

Najglasnije se bune oni koji najmanje traže.

Takvi smo ljudi. Uvijek nekog razveselimo svojim neuspjehom.

Novi zagrebački metro će mnogi od nas dočekati pod zemljom.

Nekima ne ide od ruke poštena igra. Oni su tu početnici.

Kad istina postaje državna tajna, tada laž postaje
štićenica vlasti.

Prazna obećanja ne daju se ispuniti.

Dok jedni stidljivo govore istinu, drugi uvjerljivo
lažu.

Nije kod nas manjak sudaca, nego je višak lopo-
va.

Na mnogim izborima narod ostane u manjini.

Na mladima – pogreške starijih ostaju.

Muškarci trče za ženama sve dok ne budu ulov-
ljeni.

Motika je uvijek bila slaba odskočna daska.

Kad u ljubavi osvojiš vrhunce, doline ti se same nude.

Život je kao partija šaha. Nekađ vučemo problemske, a nekađ problematične poteze.

Jozo Čizmić

(Split, 1958.) Objavio više knjiga aforizama. Izbor je iz knjiga *Pobijedi, pa vladaj* (Split, 1997.), *Abeceda ljubavnih predrasuda* (Split, 1998.), *Aforizmi bez riječi* (Split, 1998.), *Mislim dokle postojim* (Split, 1999.), i *Nije dan dan bez aforizma* (Split, 2017.). Živi u Splitu.

Kupujmo hrvatsko. Prije nego sve hrvatsko prodamo.

Mi smo jedini narod kojemu je prošlost neizvjesnija od budućnosti.

U ratu je prst sudbine onaj na obaraču.

Od hladnog rata gori je hladni mir.

Nekad se od nerada moglo puno bolje živjeti.

Nisam totalno nesretna osoba. Neke mi nesreće još nedostaju.

Moramo okrenuti ploču ili ćemo završiti pod pločom.

Zauzimao je samo stajališta koja nitko nije branio.

Izborna šutnja je prilika da se čuje nešto pametno.

Davao je izjave. Uzimao je sve ostalo.

I rješenje može biti problem.

Slamku spasa je najlakše pronaći u slamarici punoj deviza.

Uvijek sam bio kandidat za drugu stranu medalje.

Papučari imaju pravo glasa jedino na izborima.

Ako je brak lovostaj, onda je preljub krivolov.

Za minutu govora dobio je minutu šutnje.

Bio je dosljedan. Rodio se i umro nesretnim slučajem.

Mostovi prijateljstva imaju sve manju nosivost.

U vremenu smo kada se stvara prošlost.

Toliko sam zabrinut zbog nesanice da ne mogu mirno spavati.

Između zaraćenih strana na kraju se uvijek ispriječi pregovarački stol.

Najveća zaboravnost nalazi se “na vrhu jezika”.

Posudba je naša sudba.

Samo se pametni mogu praviti glupi.

Demokracija je rođena, ali još neko vrijeme mora ostati u inkubatoru.

Čovjek uz vino može sve zaboraviti – osim vina.

Na kušnji sam mogu li odoljeti iskušenju.

Živi zdravo. Umrijet ćeš zdraviji.

Nekrolog je jedina lijepa stvar na sprovodu.

Cijeli je život tražio ženu s kojom bi proveo samću.

Predbračna apstinencija je seks na poček.

Toliko sam nesretan da bi me i kolo sreće pre-gazilo.

Urna je posuda u kojoj se čuva čovjek u prahu.

Život je drama u kojoj nema generalne probe.

Pesimisti slikaju samo mrtvu prirodu.

Silvija Čolić

(Zagreb, 1963.) Spisateljica i prevoditeljica. Aforizmi i dojmljive misli izabrani su iz knjige *Homoskopijska od A do Ž* (Zagreb, 2002.). Živi u Zagrebu.

Bogatstvo duha također vrijedi, ali ne može se usporediti s debljinom novčanika.

Zapravo, sve je cirkus. Razlika je samo u tome jesi li gledatelj ili sudionik.

Lanac je lanac, pa makar bio i zlatan.

Veliki ljubavnici moraju biti dobro upućeni u fiziku i kemiju.

Vječni gubitnici žive u nadi da će kad-tad doći njihovih pet minuta.

Jezik je slika duše, pa ako ne znaš s kim imaš posla, pusti ga da govori.

Kompromis postoji dotle, dokle su obje strane slabe.

Cilj je mjesto na koje bi trebao stići među prvima.

Intima je privatno vlasništvo s intencijom da postane javno.

Za silazak s društvene ljestvice *lojtra* nije predviđena. Od tamo se silazi slobodnim padom.

Laž se najviše servira kad je nešto teško progutati.

~

U ogovaranju je dosta istine, pa nije loše poslušati što o tebi pričaju.

~

Oprost je u redu, ali o tome ćemo razmišljati nakon što poravnamo račune.

~

Pad, kao i uspon, započinje prvim korakom... ali u krivom smjeru.

~

Puritanci su osobe koje se glasno zgražaju nad onim što drugi čine javno, a oni tajno.

~

Nadeš li se u konfliktu, budi poput čelične ruke u baršunastoj rukavici.

~

Šarm se nikako ne može kupiti, ali se daje dobro prodati.

Tajne i najgluplje stvari postaju zanimljive ako se šapuću u povjerenju.

Utopija je arhitektura građenja kula od pijeska u zraku.

Višak nečega općenito ne škodi, osim kad su u pitanju kilogrami.

Cicija je svaki pojedinac čija je imovina brojnija od njegovih vrlina.

Uzme li te šef na nišan, razvoj situacije ovisit će o tome kakav je strijelac.

Današnji vampiri ljudima piju krv na slamčicu.

Grijesi se priznaju samo u krajnjoj nuždi, a i onda se traže olakotne okolnosti.

Svi smo mi imuni na ono što nas se ne tiče.

Epitaf mrtvima namijenjen je za čitanje živima.

Gdje se nalazi granica, saznat ćeš ako prevršiš svaku mjeru.

Jandre Drmić

(Vrilo, općina Tomislav Grad, 1955.)
Objavio četiri knjige aforizama (peta je u tisku). Izbor je iz knjiga *Plodovi mora* (Zagreb, 2008.), *Maslinarstvo u Eskima* (Zagreb, 2013.), i *Optimisti iz Sodome* (Zagreb, 2016.). Živi u Zagrebu.

Smišljam priču o smrti. Već imam kostur.

Razumljivo je da mafijaši čvrsto vjeruju u Boga, jer, tko ih omete, Bog ga uzme.

Balkanski doprinos drami. Tragedija u kojoj pogibaju gledatelji.

Na Zemlji nas ne drži samo sila teže. Ipak to mora biti neka teža sila.

Imamo divno more, rijeke, planine, šume... ukra-
tko, sve u čemu sami nismo sudjelovali.

Nije on papak. On je kompletna svinja.

Došao je k sebi, ali se nije dugo zadržavao.

Ne mogu govoriti o svojim manama. Pišem afo-
rizme, a ne romane.

Gledam kartu svijeta. Nigdje me nema.

Knjige se znaju naći u smeću, ali i smeće u knji-
gama.

On piše nadugo, naširoko i nažalost.

U mojoj kući se zna red. Djeca su na prvom mjestu, a ja sam odmah poslije mačka.

Ubio ženu. Bili su u braku dok ih smrt nije razstavila.

Iza svakog uspješnog homoseksualca uvijek stoji jedan muškarac.

Ona ima toliko muških hormona da joj se sve može reći u brk.

Borba za prava invalida traži cijelog čovjeka.

Ma kakva osmica. To su dvije nule.

Sav je na iglama. Čeka dilera.

Na izboru za *Miss* bilo je čak i prirodnih ljepotica.

Zašto mu reći da je glupan kada će on to pogrešno shvatiti.

Ljudi su u pustinji stvarali gradove, a gradovi u ljudima pustinje.

Narodu pričaju bajke jer znaju da narod ne voli čitati.

Kada su čuli da je umro, nasljednici su živnuli.

Homo ludens i homo faber? Zaigrani i izigrani.

Dobra logistika vojniku omogućuje da pogine sit.

Kolege satiričari, nemojmo uzbuđivati svećenike.
Ta nismo djeca.

U Hrvatskoj je podijeljeno toliko odličja da su ih
dobili i oni s minimalnim zaslugama za propast.

Hrvatska je toliko katolička da je i gospodarstvo
na koljenima.

Uspješan štrajk je dokaz da se do boljitka može
samo neradom.

Socijalni slučaj? Žalim slučaj.

Čitajte svete spise. Nećete se pokajati.

Bog mu je dao talent. Za kaznu.

Lula mira? Hvala, ne pušimo.

Životinje koje jedemo ubijamo sofisticirano. Nismo stoka.

Davno je sve krenulo nizbrdo. U grad.

Ukućani mu podigli kvalitetu života. Preselili ga u potkrovlje.

Gledam perilicu. Ima bolji program od televizije.

Moje vrijeme je prošlo – reče imperfekt.

“Sutra je novi dan” – zvuči kao prijetnja.

Ljudi s brda su spretniji u penjanju prema vrhu.

Ratne sjekire su zakopane. Plitko.

Dragutin Dubravčić

(Zaprešić, 1950.) Objavio nekoliko knjiga aforizama i karikatura. Izbor je iz knjiga *U međuvremenu* (Zagreb, 2008.) i *Demokracija ili duša duha Potepuha* (Šćitarjevo, 2013.). Živi u Zagrebu.

Političar je poput vuka. Stranku mijenja, ali gra-bežljivu narav nikad.

Sve duže živimo, a imamo sve manje vremena.

Čovjek je kompliciran. Zato teško razumije jed-nostavne stvari.

Uvijek postoji “izjava za javnost”, i prava istina.

Uvijek nas neke nove želje sprečavaju da uživamo u onome što već imamo.

Znanje je moć, osim u politici.

Načelo novog marketinga je: kako ljudima legalno oteti novac.

Ružnoća ima snažnu ljepotu privlačnosti.

Laž je istini kao čovjeku odijelo.

Predsjednike uglavnom čuvaju od vlastitog naroda.

Idealna država bila bi — bez političara.

I nije sve tako crno. Ima tu i bezbojnog.

Dok alkohol čovjeku ispire mozak, svašta se otkrije.

Samo nesretnik prepoznaje sreću.

Za lansirati laž treba jedan šapat. Za istinu, stotinu glasnih rečenica.

Što je više ljudi oko tebe, to si usamljeniji.

Prvo čovjeka uče govoriti, a kasnije ga uče šutjeti.

Laka obećanja su najčešće teška razočaranja.

Materijalnu bijedu jednih stvara moralna bijeda drugih.

Ljudi se najbolje razumiju kod svađe.

Oni koji siju korov, jedu pšenicu.

Užasna je kriza, pa su se žene počele udavati iz ljubavi.

Svi smo različiti, i baš u tome jednaki.

Voda se na kraju ipak razbistri.

Ljubav cvate samo kad jedno drugo zalijeva.

Ivan Dujmović

(Bihać, 1937.) Piše satirične pjesme, epigrame aforizme... Izbor je iz knjige *Trn* (Zagreb, 1995.). Živi u Samoboru.

Na mala vrata ulaze mnogi – što velika zatvaraju.

Na velike ideje naslanjamo uho. Što vrijedi kad je uho gluho.

Sve je više vegetarijanaca – što vegetiraju.

Kost je kao zakon. Svaka je dobra ako se ima s nje što oglodati.

Lako je iz fotelja stvarati ideje; ali kako iz ideje do fotelje?

~

Po zakonu – ako se nismo drukčije dogovorili.

~

Mi smo veoma sretan narod. Stalno primamo pakete – mjera.

~

Neki ljudi su kao inflatorni novac. Malo vrijede, ali glavno je da su u optjecaju.

~

Pitanja postaju provokativna kad se na njih ne želi odgovoriti.

~

U očima djeteta i tupa sablja oštricu ima.

~

Možda se još dogodi sindikat lopova?

~

Ako je Ustav regulirao sustav, zašto sustav ne liči
na Ustav?

Svaki je pijetao general ako ga slika Generalić.

Nađan Dumančić

(Split, 1962.) Piše pjesme, eseje, pri-povijetke, aforizme; crta karikature... Izbor je iz zbirke *Umišljene smišlje-nice i luckasta pametovanja* (Split, 2017.). Živi u Splitu.

Obećali su korjenite promjene, a samo su pustili korijenje.

Kad je kapetan pijan, svaki je brod – brod u boci.

Ni svjetlo na kraju tunela nije dobro ako ti se prebrzo približava.

Tupom čovjeku život je uvijek na oštrici noža.

Gorčinu života teško je opisati slatkim riječima.

Mi smo žigosani narod; svatko nam udari svoj pečat.

Bili su kao prst i nokat, dok se nije otkrilo crnilo pod noktom.

Pokazao bih im zube da mi jezik nije za zubima.

Kad su zapuhali novi vjetrovi, otkrilo se da tu nešto smrdi.

Kako odabrati između dva zla, kad zlo nikad ne dolazi samo.

I veliki ljudi su počeli kao mali čovjek.

Prošlost je popisana, a za budućnost je raspisan natječaj.

Loš dogovor je dobar kompromis, jer svatko dobije ono do čega mu nije stalo.

Gdje pametni staju, nastavljaju glupi, a za glupost nema prepreka.

Mijenjam vječni san za trenutnu probuđenost.

Kad se obranio šutnjom, iz njega je potekla bujica riječi.

I čvrsta ruka je mekana na dodir.

Otkaćenom umjetniku fali daska, ali ima žicu.

Za napisati knjigu mudrosti moraš znati svako-
jake gluposti.

Kako nekome biti na čelu ako mu se bojiš okre-
nuti leđa?

Tajna prestaje biti tajnom već kad je podijeliš
sâm sa sobom.

Nekima ni dno čaše ne pokaže koliko su duboko
potonuli.

Daltonistu je svejedno kad kažu da je premazan
svim bojama.

I kod sviranja himne nismo jedinstveni. Dok je-
dnima pada kamen sa srca, drugi ga samo pri-
državaju.

Bolje na svoju ruku, nego na tuđu šaku.

Nadam se da političar u lancima može među političarima izazvati lančanu reakciju.

Sloboda tiska mjeri se brojem pritvorenih novinara.

Glava se kuje dok je usijana.

Zavezane ruke obično razvežu jezik.

Naši gospodarski tokovi puni su gospodarstvenika neplivača.

Došlo je vrijeme da razmažemo kremu društva.

Zlatko Garvanović

(Vinkovci, 1961.) Piše pjesme, fotografira, stvara skulpture; objavio pet zbirki aforizama. Izbor je iz knjige *Točka na i* (Zagreb, 2017.). Živi u Dugom Selu.

I lud bude ponekad pametan, samo što ne zna kada.

Češće zaboravljamo budućnost nego prošlost.

Najteža je praznina u srcu.

Svoju zemlju najviše vole oni koji je nose ispod noktiju.

Ne možemo prijeći preko onoga što je iza nas.

Novac u džepu je promašena investicija.

Na čelu svakog naroda je znoj.

Najviše utopljenika ima u bračnim vodama.

Širokogrudnog čovjeka svatko pogodi.

Pijanci traže poruku u boci.

U potrazi za sobom prednjače podstanari.

Najviše vremena ima u praznim džepovima.

Škrtica najiskrenije plače nad mrtvim kapitalom.

Romanopisac se u recesiji hvata za aforizam.

Snobovi i za kurje oči kupuju dizajnerske naočale.

Za sreću je potrebno samo jedno: dvoje.

Kad bismo više reciklirali riječi, trošili bismo manje papira.

U vladinom paketu mjera nema težine.

Demografska slika će nam uskoro biti izložena u muzeju.

Na rubu znanosti ima sve više mjesta.

Zlatna poluga podiže svaki teret.

U Hrvatskoj na svim poljima cvjeta siva ekonomija.

Život na dug je kratak.

Kad bi se vlast prizemljila, narod bi poletio.

Iza neuspješnog muškarca stoji puno žena.

Da bi došao k sebi, čovjek mora prijeći najdulji put.

Kad su sva vrata otvorena, teže je pronaći put.

Mnogima je zemlja kamen spoticanja.

Siva ekonomija je prva izišla iz krize.

U tvorničkim krugovima cvjetaju nam ruže.

I ravnica nam je krenula nizbrdo.

Pravni lijekovi uvijek izazivaju nuspojave.

Kad je ušla u moj život, više nije našla izlaz.

Prije ulaska u brak dogovorili su se za spolove.

Vrhunski nogometaši su pjesnici u jedanaester-
cu.

Kad država oprosti dug, Crkva naplati oprost.

Najsretniji je onaj tko je prvi u redu za WC.

Banka me slijedi u kamatnu stopu.

Dok su radnici držali konce u rukama, imali smo
tekstilnu industriju.

Smrt je najveće gubljenje vremena.

Zdenka Heršak

(Zagreb, 1928.). Piše drame, prozu i aforizme. Izbor je iz knjiga *To što i ptice pjevaju* (Zagreb, 2001.), *O čemu ptice šute* (Zagreb, 2008.), *Za čitanje u mraku* (Zagreb, 2013.) i *Žedna usta* (Zagreb, 2016.). Živi u Zagrebu.

U romanima se jedan aforizam razvlači na stotine stranica.

Što više mudrac govori, sve je manje pametan.

Jak se čovjek svakog dana bori sa svojim slabostima.

Svaki je uspješan čovjek na putu do uspjeha nešto izgubio.

Onaj tko ima što reći zna to i prešutjeti.

Najviše riječi i vremena troši se da bi se opravdala glupost.

Kad stignem na vrh, tek se onda trebam uspinjati.

Svi dišemo, ali nismo svi živi.

Toliko smo bogati koliko možemo živjeti bez bogatstva.

Ne znam tko sam, ali znam tko nisam.

Slava je neka vrsta ludila, ako se nad sobom ne uspostavi ravnoteža.

Pobožan čovjek naginje mazohizmu.

Dugo gledamo, odjednom vidimo.

Tko cijeli život sanja, nikad se ne probudi.

Najveće se ljubavi nisu nikad dotakle.

Ljubav je sjeme koje želi stalno rasti.

Kratke knjige se teško pišu, jer svaka riječ mora naći svoje mjesto.

Vrijeme je raspored za prirodu da se ne dogodi sve istodobno.

Sreća je uzimanje daha da bi se preživjelo.

Sve što je bogato odnekud je uzeto.

Prijatelji su kao olovke: kad ih trebaš, nema ih.

Ono što smo dobili bez našeg izbora zove se rodbina.

Sreća bez Boga samo je obmana.

Često je korisnije učiti iz života nego iz knjiga.

Dražen Jergović

(Zagreb, 1980.) Piše pjesme, prozu za mlade, humor, aforizme... Izbor je iz knjiga *Rideamus* (Zagreb, 2010.) i *Ključ (ne)uspjeha* (Zagreb, 2012.). Živi u Zagrebu.

Radim u društvu s neograničenom neodgovornošću.

Nekada su mi žene mrsile kosu, a danas mi mrse račune.

Naivac sam, a nisam slikar.

U korizmi se odričemo neisplaćenih plaća.

Tajkuni su često razorniji od tajfuna.

Umjesto stimulacije na plaću, dobio sam simulaciju plaće.

U glavi još imam ponešto, ali tanjur je i dalje prazan.

Radimo besplatno, pa i pod cijenu otkaza.

Bolje duge cijevi, nego dugi prsti.

Nezaposleni imaju odmor cijeli dan, a zaposleni samo pola sata.

Slojevito sam odjeven i bez odjeće.

Sve ide u minus, osim godina.

Nismo mi krivi, nego oni nisu pravi.

Bolje mljeti rukama nego jezikom.

Lako je biti viši, al' je teško biti veći.

Povodljivost je nedostatak samoinicijative.

Dobar je kao kruh sa sedam kora.

O fetišima se ne raspravlja. Fetiše se konzumira.

Gledam u križ, umjesto u prazno.

Kontejneri su nekima besplatni supermarketi.

I kad radim, opet gubim vrijeme.

Šverc nam je odavno glavna grana gospodarstva.

U Hrvatskoj nije uspjelo puno toga, pa neće ni ova kriza.

Naizgled dobra prilika nekad stvori nepriliku.

Ivan Katić

(Studenci u Srednjoj Bosni, 1955.) Piše pjesme, epigrame i aforizme; prevodi hrvatske pjesnike na njemački jezik. Izbor je iz knjiga *Zidovi nam duše* (Zagreb, 1999.), *I zrno pijeska osjeća ocean* (Zagreb, 2017.). Živi u Lübecku u Njemačkoj.

Aforizam je kao ispit. Duga priprema za jedan jedini trenutak.

Po prošlosti se može kopati. Kako bi bilo lijepo da se može još i orati i sijati.

Na mladima svijet ostaje. Samo što ti mladi dobiju svijet tek kad ostare.

Život nam je težak i kad se redovito važemo.

Dobro postavljeno pitanje vrijedi dvostruko više od samog odgovora.

Sporo čitanje ubrzava misli.

Djevojka je vaša ako je uspijete nasmijati.

Najčvršće su veze one iz čiste ljubavi i iz čiste mržnje.

Neki ljudi imaju dubinu samo u džepovima.

U znanju se može zalutati, lakše nego u neznanju.

U neuspjelom je društvu mnogo zaslužnih pojedinaca.

Kakve koristi od dalekovidnosti ako su putovi krivudavi.

Čuvajte se neprijatelja koje ste sami izmislili. Jer oni znaju biti najpodliji.

Puno toga je u našim rukama. Samo, nisu izbori svaki dan.

Jednoumlje porodilo višeumlje, a višeumlje još nije rodilo.

S ljudima je lako izići na kraj; samo im kažete da su u pravu.

Kad sam sa samim sobom, najviše sam s drugima.

Nekima lova do krova, a nekima samo vedro nebo.

Vole vas tek kad ih osvojite.

Mogli bismo biti uspješni kad bismo uvijek htjeli
ono što možemo.

Najžešće vam se suprotstavlja onaj protivnik koji
je najviše uvjeren da ste vi u pravu.

Starost je uvijek budna.

Ni luđak, niti genij se ne pretvaraju. Ali u obič-
nog čovjeka nikad nismo sigurni.

Među braćom nisu sporne razlike, nego jedna-
kost.

Zorica Krznar-Blagec

(Gusakovec kod Marije Bistrice, 1936.)
Okušala se u raznim književnim vrstama. Izbor aforizama je iz knjige *Vedra nota* (Zagreb, 2006.). Živi u Velikoj Gorici.

Život je tako težak zato što ga živimo prvi put.

Žena je knjiga koja je najzanimljivija u svojem prvom izdanju.

Ne uzimajte k srcu ono što treba dati od srca.

Zakoni su kao paučina: postoje samo za sitne muhe.

Teško je kad volja galami, a moć samo šapće.

Svaka šutnja nije zlato, već je i siromašan rječnik.

Dobar si učitelj. Mnogi uče na tvojim pogreškama.

Dok je samo kucao, bili su gluhi; ali kad je počeo otkucavati, vratio im se sluh.

Aforizam je ocean u jednoj kaplji.

I najveće istine mogu se iskazati šutnjom.

Oprezna šutnja katkad potvrđuje visoko obrazovanje.

Tko bježi pred istinom, samo je sustiže, jer istina je uvijek ispred.

Teško je biti ono što nisi, a još teže ne biti ono što jesi.

Mnogi u tome privremenom životu ipak traže stalno zaposlenje.

Toliki roditelji uzgajaju djecu, a samo neki ih i odgajaju.

Kad bismo toliko znali koliko ne znamo, bio bi to vrhunac mudrosti.

Najdjelotvornija tableta za spavanje je čista savjest.

I znanje o neznanju jest znanje.

Često loše završi tko iz kolone strši.

Kad kažeš istinu, slično je kao da si se skinuo gol
– pukne bruka.

Svađa je dim ljubavi.

Tonka Lovrić

(Ljubljana, 1954.) Piše pjesme, haiku, aforizme... Izbor je iz knjiga *Mrve mudrosti* (Zagreb, 2008.), *Glas tišine* (Zagreb, 2012.) i *Izlivena tinta* (Zagreb, 2017.). Živi u Splitu.

Na škakljiva pitanja odgovorite smijehom.

Najviše pričaju oni koji uopće ne slušaju.

Najviše daje otvoreno srce, i najviše prima otvoreno srce.

S pravim prijateljem množimo sreću i dijelimo nesreću.

Moći pisati je privilegij, a znati pisati je moć.

Tišina je sito savjesti.

Narod izlazi na ulice zato što u kući više ničeg nema.

Ubija vas dosada? Ubijte je radom!

U trci s vremenom pobjednik je vrijeme.

Ljubomora je križ kojega nije dobro nositi oko vrata.

Narod ne zanima život na Mjesecu, nego život do kraja mjeseca.

I ljubavno polje treba obrađivati.

U igrama na sreću ljudi vide samo sreću, a zaboravljaju da je riječ o igri.

Oprost su vrata u slobodu. Tek kad oprostimo drugima, sami letimo.

Svaka vlast prvo proširi ovlasti.

S obiteljskog stabla više nitko ne bere plodove.

U kuli od karata svaka je karta jednako važna.

Mudar čovjek ne preskače razgovor sa samim sobom.

Čovjek se lakše nauči govoriti nego šutjeti.

U banana-državi uvijek možeš naletjeti na koru.

Kad se ateistu ispuni želja, poljulja mu se nevjera u Boga.

Sreća je trenutak kad nam se ispuni nada.

Problem kojega ne priznamo, ne možemo niti riješiti.

Dobar majstor je vječni učenik.

Brak koji traje godinama temelji se na zaboravljivosti.

I stube uspjeha ostavljaju bez daha.

Onaj tko živi u prošlosti, propušta sadašnjost.

Veliki zalogaj udavi.

Stolica uspjeha je uvijek sklopiva.

Mudrost mora imati veće uši od usta.

Sreća se dijeljenjem uvećava.

Tamo gdje vlada um, sila je na koljenima.

Danica Majnarić

(Požeška Koprivnica kod Pleternice, 1949.) Piše pjesme, aforizme i epigrame. Izbor je iz knjige *Muka naša svagdašnja* (Zagreb, 2018.). Živi u Zagrebu.

I poltron ima mišljenje, ali se ne slaže s njim.

Tko visoko leti, ima praznu glavu.

Da se nisu našli na skliskome, ne bi se posipali pepelom.

Kad su prešli s riječi na djela, ostali smo bez riječi.

Nekada se plaćalo krznom kune, a danas vlastitom kožom.

Morali su mu isprati mozak, jer mu je svašta padalo na pamet.

Najkraći put do ludnice: samo skreneš.

Kako se lovi krupna riba? Samo na zlatnu udicu.

Dobar glas daleko se čuje, a zao neka ostane među nama.

Škakljiva pitanja ne izazivaju smijeh.

Zavist je neprestano valjanje u kaljuži.

Imamo sve na daljinsko upravljanje, pa i zemlju.

Gdje ego ispliva, ljubav se utapa.

Najdragocjenija dobra na svijetu su besplatna.

Proveli smo besane noći sanjajući o boljoj budućnosti.

Srela sam bogatih siromaha i siromašnih bogataša.

Više se križamo u trgovinama nego u crkvama.

Koga svrbi, taj se o drugog češe.

Boris Nazansky

(Rijeka, 1953.) Piše znanstvenu fantastiku, haiku, dječju književnost, aforizme; bavi se zagonetaštvom... Izbor je iz rukopisa za prvu knjigu aforizama. Živi u Zagrebu.

Ne možete mi ništa: sav sam izvan sebe!

Ne znamo kamo idemo, a očekuju da s tim –
izađemo na kraj.

Cijenim ljude kojima je ispod časti živjeti iznad
mogućnosti.

Kritičar je čovjek koji očekuje tuđa nova djela
kako bi prodao svoje staro mišljenje.

Sudac je zviždao svoje, a publika svoje.

Nogometaši glavom daju golove, političari autogolove.

Maske su pale: nigdje čistih obraza.

Žena koja uporno skriva godine, u jednom trenutku postaje mnogo starija od svojih godina.

Političko poštenje i domoljublje nemaju cijene – prodaju se u besćenje.

Bolje sutra i dalje drži nedostižnu prednost od dvadeset i četiri sata.

Maska obraz krije, ali ga ne čuva.

Ostavite se ćorava posla – ionako smo u slijepoj ulici.

Sabor je raspušten. Program koji slijedi nije primjeren za mlade od dvanaest godina.

Skresao sam mu sve u lice, a ispalo je da je imao obrazinu.

Najviši interesi nikad nisu na strani najnižih slojeva.

U borbi protiv korupcije angažirane su sve raspoložive snage. Nažalost, pretrpjele su niz teških dobitaka.

Ljudi žuljevitih ruku nisu za razgovor u rukavicama.

Kako stegnuti remen držeći gaće na štapu?

Ronioci su iz mora izvukli tone krupnog otpada.
Nikakvo čudo kad su nam svi veliki projekti pali
u vodu!

Politika nam je skroz kavanska: važno se odluču-
je ispod stola.

Ulijevao mi je povjerenje. Sada pijemo zajedno!

Plaće su za plakanje, ali čime kupiti toliko ma-
ramica?

Danas se i časopisima u boji crno piše.

Zastavica je pala. Zastave se i dalje vijore.

Bio je dobro potkovan: prašina za njim još se nije
slegla!

Što je više prljavog rublja, to je manje čistih ob-
raza.

Dobro je dok mrtva priroda samo visi na zidu.

Pas na lancu zacijelo nije kućni ljubimac, ali miš
na žici jest.

Ljudi otvorena srca najčešće leže na kirurškom
stolu.

Teške riječi uvijek treba staviti na vagu.

Stope rasta najčešće nestaju bez traga.

Odvjetnici su prodavači vremena koje vodi u zastaru.

za.

Popeo mi se na glavu pa ga moram skinuti s vrata.

za.

Skinite maske pa ćete skinuti mrak s očiju.

za.

Ivan Pavković

(Seget Gornji kod Trogira, 1928.) Pjesnik, publicist i aforist. Izbor je iz knjiga *Gorke jezgre* (Zagreb, 1969.) i *Silovanje Lijepe naše* (Zagreb, 2017.). Živi u Zagrebu.

Nitko ne može biti tako dobar muž da bi zadovoljio nezaposlenu ženu.

Žena se ne boji muškarca, ali se boji druge žene.

Muškarac ne primjećuje lijepog muškarca, ali ženskom oku neće izmaknuti ljepša žena.

Izbor ljepotice nikada nisu organizirali pjesnici. To je posao za trgovce.

Ljepotice malo govore o vrlinama jer im one nisu potrebne.

Svatko je samom sebi toliko težak da mora nasloniti ruku na nečije rame.

Djeca i žene osvajaju se sitnicama.

Tko se zamjeri ženi i državi, ima dva najopasnija neprijatelja.

Svaki rat je bratoubilački, jer svi su ljudi braća.

Razum kapitulira prije početka rata.

Nakon rata broj frontova se povećava.

Svi naši ratovi su balkanski.

Smrt nema nikakva posla na groblju, boravi među živima.

Put u budućnost nitko nije razminirao.

Kad je čovjek rođen, ne pjeva nego plače, kao da mu je odmah sve jasno.

Treba anektirati šutnju kao tajno mišljenje.

Ako smo svjedoci povijesti, tko su krivci?

U Hrvatskoj nema pustinje, ali mnogi vide fatamorganu.

Politika je velika nužda.

Samo je šutnja kraća od aforizma.

Osjećaj za mjeru mjera je čovjeka.

Duša ima više oboljenja nego tijelo.

Nevjerojatno je kako glupost može biti ponosna.

“Sve ovisi o čovjeku”, a čovjek visi o tankoj niti.

Prazna glava – puna usta.

Svetinje su mrtve, a djeluju kao da su žive.

Teže se braniti od sebe nego od drugih.

Ljubav se može glumiti, ali mržnja je uvijek iskrena.

Svaka sila ima svoju ahilovu petu.

Birači su rekli što misle o sebi.

Biračko tijelo nema dušu.

Demokratske promjene mogu donijeti i diktaturu.

Oni koji su nam se nametnuli kažu da smo ih izabrali.

Široke mase imaju uske vidike.

Siromašan narod obožava skupu državu.

Bilo bi manje zla da imenica *narod* nema množinu.

Oni znaju svoju cijenu: ako domovina želi da je vole, neka plati.

Život je drama s tragičnim svršetkom.

Tko nema doma, nema ni domovine.

Živko Prodanović

(Zagreb, 1945.) Piše pjesme, priče, romane, aforizme... Izbor je iz rukopisa za prvu knjigu aforizama. Živi u Zagrebu.

Bez slobode skretanja nema slobode kretanja.

I prije je bilo pisaca za koje nitko nije čuo, ali ih nisu hvalili kritičari za koje nitko nije čuo.

Hrabar je onaj koji i mnoštvu kaže u lice sve što ga ide.

Grdo nam se piše – tajne službe postale su javni problem.

Dode mi da poludim, ali nisam ja te sreće.

I šutnja zna lagati.

Idealan svjedok – nepošten do kraja, pohlepan od početka.

Čovjek je čovjeku bumerang.

Imao je nesreću na radu. Nije znao da je objekt pod video-nadzorom.

Istine nikada nema dovoljno za sve ljude.

Izgubio je razum. Negdje između otkaza i pučke kuhinje.

Jednim je ženama želja da se bogato udaju, drugima da se bogato razvedu.

Korupcija je najviši izraz demokracije – nju ne zanima ni vjera, ni političko uvjerenje, boja kože, spol...

Ljudska komedija – on je fino odgojen. Odgojila ga je ulica, ali u finom kvartu.

Mnogi bi političari trebali ići na odvikavanje od prošlosti.

Nastradao sam. Iz banke su me ispratili s ogromnim osmijehom.

Nešto mi je sumnjivo – za mjesto potpisivanja dogovora predlažu Potemkinova sela.

Na mladima svijet ostaje. Bolje nisu ni zaslužili.

Ne može se biti slobodan za drugog.

Nekada se znalo tko je gazda, a tko sluga. Kao i danas.

Kad oružje progovori, ne treba mu prevoditelja.

Nije imao kičmu. Zato je stajao tako čvrsto.

Njegov jedini kapital je poštenje. Ali ga nema gdje uložiti.

O sreći ponajviše govore oni koji je nemaju, a o nesreći oni koji je imaju.

Općinskim birokratima stalno prijeti izljev kave u mozak.

Pametani čovjek zna kako može dobro iskoristiti vrijeme provedeno u zatvoru – za stvaranje političkih veza.

Pametani uči, mudrac sumnja, a neznalica je uvijek u pravu.

Paradoks cvijeća – prekrasno cvate i na grobovima najvećih hulja.

Političari su veliki povijesni lopovi. Iz povijesti krađu sve što im vrijedi.

Pred svojom savješću čovjek je uvijek sam, gol, bos i popustljiv.

Propast svijeta je posljednji veliki projekt čovječanstva.

One koji šire isključivost treba smjesta isključiti.

Nije nama lako. Stalno nas gazi stopa rasta.

Put prema paklu popločen je povoljnim kamatnim stopama.

Savjest mu je čista. Skupo je to platilo.

Suđenje je dugo trajalo. A onda je sudac sve priznao.

Svaka novost ima svoju prošlost.

Šutnja je zlato. A može se šutjeti i u eurima.

Tek kada nekoga nema, shvatimo koliko nam nije niti trebao.

Uhvatili smo lopova. Ali što nam to vrijedi kad u džepu nije imao ništa.

Vladimir Rešković Panonski

(Davor u Slavoniji, 1929.) Objavio više zbirke aforizama. Izbor je iz *Izabranih aforizama* (Zagreb, 2008.) i *Aforizama* (Zagreb, 2017.). Živi u Zagrebu.

Ako ste pronašli sebe, znači da ste bili izgubljeni.

Bili smo prijatelji dok se nismo sprijateljili.

I naši su političari pravi marksisti. Svaki ima svoj kapital.

Kad vam netko daje od malenoga malo, daje vam previše.

Bolje je nešto zaboraviti nego sve znati.

Plićak je uvijek do grla.

Ako si napravio zlo, svi će saznati; ako si napravio dobro, teško će tko znati.

Svaki kamen puca od zadnjeg udarca.

Dok je stida, bit će i poštenja.

Dugovanje neka je što kraće, da bi prijateljstvo bilo duže.

Ja nikada nisam imao sreće, osim kad sam pao s konja.

Tko znade računati, najviše uzme.

Uvijek je više stražnjica nego stolica.

Blago onome tko se ima s kim svadati.

Sve nam ide od ruke kad uzimamo.

Mnogi se ljudi prodaju i bez cjenkanja.

I jad je hrana – samo kad se može progutati.

Najskuplji je dar kojega nemaš kome dati.

Razmišljaj dok drugi sanjaju.

Kad bi žena imala ženu, ni ona ne bi živjela duže
od muža.

Kada se dobrota smanjuje, zlato se povećava.

Svadba je pogreb mladosti.

Tko mnogo ima, taj malo spava.

Tomislav Supek

(Ilok, 1939.) Piše kozerije, humoreske, epigrame, aforizme... Objavio devet knjiga aforizama, od toga šest *Hrvatskih zanovijetanja*, odakle je ovaj izbor. Živi u Zagrebu.

Aforizam je prečac do istine.

Iz HAZU se godinama čuje samo akademski muk.

Ako tvrdite da je kod nas sve bez veze – probajte se zaposliti.

Vrag je u panici. Čuo je da Lucifer pregovara sa Sv. Petrom o lustraciji.

Trijumf vinopija. Voda je sve zagađenija.

Vjerujem u bolje sutra. Redovito pijem lijekove.

Dilema modernih žena: dijeta ili dijete.

Taj kirurg je bio principijelan. Odbio je uzeti kavu, čokoladu... jedva smo mu nekako *utrpali* tri tisuće eura.

U balkanskim glavama rat nikada nema mira.

Sva sreća da se u pisanje Deset Božjih zapovijedi nije *upleo* neki naš pravnik.

Mnogi zakoni su nam loši. Srećom, suci ih se ne pridržavaju.

Konačno mu se posrećilo. Na grobu mu izrasla djetelina s četiri lista.

Ima i poštenih sudaca. No radi njihove sigurnosti nećemo otkriti imena te šestorice.

Čovjekova glupost je najveća elementarna nepogoda.

Ženska udruga "Roda" mladencima poklanja bocu rakije od afričke šljive.

Kažu da trebamo više raditi. Mi ne nasjedamo toj jeftinoj propagandi.

"Bolonjski proces" je super. Možeš doktorirati prije diplomiranja.

Da je Adam imao odvjetnika, još bi bio u raj.

U rukama moje supruge kuna je jako nestabilna valuta.

Najteža kazna: biti zarobljenik vlastitog mozga.

Za sagledavanje izlaza iz krize, dioptriju moraju mijenjati i političari i narod.

U registru branitelja najčvršće su registrirani pripadnici minhenske i sličnih brigada.

Nadaleko je poznata naša preciznost. U promašajima.

Prebrzi smo. Bolje sutra je iza nas.

Nije sramota biti siromašan, osim ako ste dva mandata bili političar.

Nekima bi za slobodu govora trebalo uvesti oružani list.

Dužnike banaka počelo je grijati sunce! Ostaju bez krova nad glavom.

Migrante koji zatraže azil u Hrvatskoj, prvo šalju na psiho-testove.

Nada u bolje sutra isparila mi je sa zadnjom kapljicom konjaka.

Do sada su svi najveći kriminalci na sudu priznali svoju nevinost.

Pred zakonom smo svi jednaki. Razlikujemo se samo u odvjetnicima.

Uzalud je vrag došao po svoje. Sve je pod hipotekom.

Poznavanje samog sebe često onemogućuje druženje sa sobom.

Razmišljanje današnjeg optimista: Sutra će biti gore!

Naši zakoni su na snazi jedino ako upotrijebimo silu.

Novi zakon o korupciji je nemoguće provesti. Zabranjuje primanje mita.

U našem sudstvu laž je često zaštićeni svjedok.

Ne plašim se ružnih snova, nego buđenja.

Zahvaljujući električnom vibratoru, struja je došla u sva mjesta.

Siva ekonomija nas je zamotala u crno.

Koračamo prema miru strojevim korakom.

Ne postoji nijedna investicija u Hrvatskoj kojoj “zeleni” nisu pokazali crveni karton.

Zlatko Tomić

(Split, 1954.) Piše pjesme, romane i aforizme. Izbor je iz knjiga *Od Aspalathosa do Splita* (Split, 2003.) i *Odlomljene riječi* (Zagreb, 2017.). Živi u Splitu.

Ne brinu nas turcizmi iz knjiga, već oni u debelom sloju prašine koja se nalazi na njima.

Košarkaš koji za vrijeme utakmice ne mari za koš, poslije utakmice ima košmar.

Nebo nam nije dalo sve odgovore. Još se produbljuje.

Jutros sam se probudio radostan kao da sam sretan.

Promatrajte svoju radost tako dugo dok ne utvrdite da je to tuga s koncepcijom.

Poštapalica je krilatica pred mirovinom.

Najteže je pobijediti samog sebe kad nakon pobjede ponovno moraš ratovati sa svojim ostacima.

Nevjerni Tome i od slamki spasa traže da polažu prvu pomoć.

U budućnosti će biti za sve posla, ali za sve neće biti budućnosti.

Visoka politika jedino griješi kad se penje u avion da bi udarila u brdo, umjesto da to uradi izravno.

Nema straha od fašizma, ali se bojim fašizma od straha.

Da nije Olimpa, licemjerni ljubavnici bi se prepali koliko dugo moraju gorjeti.

Neki koji praštaju i zaboravljaju, ipak bi pritom voljeli da na njihov zaborav netko udari žig.

Očistio je dušu, ali zato su mu se na licu pojavile prljave suze.

Narcisoidni plaču na sav stas.

Nada umire posljednja, jer se tako i rađa.

Otkad je sišao s uma, pametnije se penje.

Optimisti se bude nešto kasnije, jer dosta toga u svojim snovima moraju dovršiti.

Ratu uvijek otvaramo vrata, jer nas uvijek prevari kad vrlo tiho pokuca zvonjavom.

Nekada je bilo dovoljno reći samo Revolucija, a danas joj moraš pogoditi i boju.

Okrenite se budućnosti, prošlost je profunkcionirala.

I to mora biti kristalno jasno: nema dovoljno kristala za sve jasnoće.

Šalu na stranu, smijeh nam je počeo pucati od ozbiljnosti.

Više ne spaljuju knjige. Površno ih čitaju.

Sezona nam je uvijek sjajna, ali sjaj nam je uvijek sezonski.

Početak i kraj istine je njezina sredina.

Razdvaja nas most kojeg nismo uspjeli srušiti.

Danas je obrazovni sustav prije svega sustav našeg obraza.

Ne treba vam skela da biste radili na sebi.

Imamo jake postavke, ali jako oslabimo dovlačeći ih iz pretpostavki.

Čekaju nas bolji dani, ako im ne dosadi čekanje.

Priznaj, i pola električne stolice ćemo ti oprostiti.

Jednoumlje je višeumlje jednoga.

Godinama se nisu vidjeli, a onda im je bio dovoljan jedan pogled da se ne ugledaju.

Zli jezici se izdaleka čupaju.

Vrijeme je sazrelo, uberimo se.

Mislite na posljedice, ako uopće možete misliti bez posljedica.

Miroslav Vukmanić

(Zagreb, 1954.) Piše pjesme, prozu, aforizme; promiče duhovnost i umjetnost... Izbor je iz knjige *Potezi* (Zagreb, 2018.). Živi u Zagrebu.

Aforizam je smiješak uma.

Slijepa pravda priznaje samo opipljive dokaze.

Samo su mrtvi vjerni rodnoj grudi.

Niti vrag nije ateist.

Najlakše je nahraniti sumnju.

Najviše pustinjaka živi u velegradovima.

Političari od naroda trebaju samo ruke.

Novine su postale takve da je čovjek sretan ako nije u njima.

Ako imaš sve, pazi da imaš i sebe.

Znali smo da će država odumrijeti, ali nismo računali na takav smrad.

Molitva je život s Bogom.

Što će bakama Windowsi kad imaju klupu ispred kuće.

Kad zvona zvone na vrijeme, ne tale ih u topove.

Najteže je doći k sebi.

Pušenje je skupo samoubojstvo s odgodom.

Ako tražiš Božju pomoć, nemoj biti izbirljiv.

Odljev mozgovu prerastao je u bujicu.

Javni prijevoz sve više liči na odvoz.

Slušaj ono što ti ljudi ne kažu.

Jezikoslovci ne smiju držati jezik za zubima.

Darwin se zamjerio i ljudima i majmunima.

Prazna obećanja najviše odjekuju.

Zbog političkih kuhinja, narodu preostaju pučke kuhinje.

Pijancima blagdani idu na jetra.

Aforizam je sjemenka velikog stabla.

Prosjaci su pred crkvom upravo zbog onih koji sjede u prvim redovima.

Oni koji uvijek imaju što reći, rijetko kad znaju što treba učiniti.

Jedva se zna potpisati, ali nosi odjeću s potpisom.

Nije bogat tko puno ima, već tko puno daje.

Prodane duše zasitile su tržište.

Politiku prate još jedino humoristi.

Tihu noć slave petardama.

Zlatne ruke ne hrdaju.

Kad su ti sva vrata otvorena, čuvaj se propuha.

Zasukani rukavi su davno izišli iz mode.

Maštu može nadići jedino stvarnost.

Teško domovini u kojoj svi umiru za nju.

Znanje nam je veće od razumijevanja.

Više se umire od pretilosti nego od gladi.

Bogataši se razmeću i na groblju.

Oni na čelu se uopće ne znoje.

Radost produbljuje život.

Bog je na Zemlji beskućnik.

Mladen Vuković

(Split, 1958.) Piše poeziju, satiričku prozu, epigrame, aforizme... Urednik je mnoštva knjiga i dugovječne emisije *Kad se smijah tad i bijah* Hrvatskog radija Split. Izbor je iz knjige *Amenovanje* (Zagreb, 2017.). Živi u Splitu.

Dobar pjesnik najteže ispiše štednu knjižicu.

Avangarda smo, tonemo i prije globalnog zatopljenja.

Inkvizicija je bila napredna: prva je uvela kremiranje!

Kad su nam obećali brda i doline, mislili su na Golgotu i Dolinu suza.

Crv sumnje u savjesti – znak da smo dozreli.

Kupovanje vremena se najskuplje plaća kad je pet do dvanaest.

Krivca za globalno zatopljenje treba držati na ledu.

Ne prsi se silikonima!

Naša posla. Zviždača poslali u policiju da propjeva.

Prosvjednici gađaju jajima. Ni sami ne znaju što će se izleći.

Ni divlji kapitalizam nije imun na bjesnoće.

Isprali su nam mozak da nisu oprali lovu.

Nismo načeli ni koru od korupcije.

Tko pleše kako drugi svira, takt mu je uvijek –
korak naprijed, dva nazad.

Najbolja je minuta šutnje za policijski sat.

Otkad je sve više političara kako vjetar puše, sve
su češći tsunamiji.

Ako sačuvamo vodu, teći će nam med i mlijeko.

Postat ćemo najekološkija nacija; zatvorit ćemo i
zadnju tvornicu!

Aforizam je zapisana misao s predumišljajem.

Vješta žena u suzi opere prljavo rublje.

Pranje novca je naša najuspješnija sapunica.

Tko popuši, lakše mu se posuti pepelom.

Životinjski se osvetila svome mužu. Sebi krzno, njemu rogove.

Tehnomenadžeri bi i na kotač povijesti ugradili ABS.

Griješio je samo zato da bi drugi učili na njegovim greškama.

Treba na njega i bijelim štapom, jer nas je doveo u slijepu ulicu.

~

Jest da je bio ratni profiter, ali je poslovao s pozitivnom nulom.

~

Svi su čuli da je prešutio istinu.

~

Još uvijek vidi sve zvijezde kad ugleda petokraku.

~

Bolje se osjećam u hotelu s pet, nego u Europi s dvanaest zvjezdica.

~

Ima odličan nos: nanjušio je i što mislim.

~

Biti anonimn danas znači slobodu.

~

Klonirani čovjek – idealno rješenje za monolitnost stranke.

Kad narod pronade potkovu, na čelu mu više nisu konji.

Najteže je kupiti krzno onima koji zarađuju u kunama.

Najviše prljavog rublja skriva se ispod crvenih tepiha.

Ratni bubnjevi uvijek završe u ritmu posmrtnih koračnica.

Aforizam je poput ruže: privuče te svježinom duhovnog mirisa, zatim te ubode trnjem poruke, a svakim čitanjem otkineš mu jednu laticu.

Kasno se posipati pepelom kad je ura za urnu.

Tko plaća glavom, ne dobiva kusur.

Treba mućnuti sivom masom u glavi da bi se sre-
zala siva ekonomija.

Grižnja savjesti nikada mu nema apetita.

Kazalo

<i>Zlatni rez (Tomislav Supek)</i>	5
Ivo Mijo Andrić	7
Josip Balaško	14
Svetislav Biljanović	20
Jozo Čizmić	26
Silvija Čolić	32
Jandre Drmić	37
Dragutin Dubravčić	44
Ivan Dujmović	48
Nada Dumanić	51
Zlatko Garvanović	56
Zdenka Heršak	62
Dražen Jergović	66
Ivan Katić	70
Zorica Krznar-Blagec	74
Tonka Lovrić	78

Danica Majnarić	83
Boris Nazansky	86
Ivan Pavković	92
Živko Prodanović	98
Vladimir Rešković Panonski.....	105
Tomislav Supek.....	109
Zlatko Tomić	116
Miroslav Vukmanić	122
Mladen Vuković	128

